

PURGATÓRIUM (X.)

PINTÉR LAJOS

Tizedik elbeszélés,

amelyben a poéta rákényszeríti az E-osztályra a költészetet, a baby-dollos hölgy próbára teszi Böller Géza férfiasságát, továbbá éjnek évadján rejtélyes büntett történik a klinikán.

A garzonokban az ajtó- és ablaküvegeket beöntött acélsodrony teszi törhetetlenné, a tükör fémből készült, s a világítócsövet vasrostély zárja tömlőcbe. („Mit képzelnek rólam, majd idejövök kilopni az égőt?” — méltatlankodott legutóbb egy frissen hozott öngyilkosjelölt.) Ám a 160-as garzonban nem is a rácsozat, inkább az áporodott, kumarinos dohányszőr szorította a teljes fényt tulajdon szűkre szabott udvarába. A poéta a lába közé szorított írógép fölé görnyedt, jobbáiban receptfüzetet csattogtatott, dr. Klemm Egon leváltott osztályorvos recepttömbjét. A nemrégén még igen becses és féltve őrzött lapok alul le voltak bélyegezve, dr. Klemmnek néhány napja még páncélszekrényeket nyitó bélyegzője fitygett rajtuk; néhány napja még elegendő lett volna ezekre a lapokra felfirkantani egy kocsiderék morfiumot és odakanyarintani, hogy *Necesse est!* — zágrábi morfinisták és üzerek nemrégén száz és száz fejadag kábítószeret martak így el gyanútlan patikusoktól. A lapok most érvénytelenek. Alighanem érvénytelenek. Hiszen dr. Klemmet leváltották. Akkor most dr. Klemm is érvénytelen? — kérdezte magában a poéta. Ajka körül dölyfös mosoly játszott. Nem tudott kitérni a közhelyes gondolatok elől, úgymint: az orvos az egyedet gyógyítja, a költő az emberiséget. Bár az emberiség fogalom viszolygást váltott ki belőle, a költő úgy találta: milyen igaz! Őt magát kiforgathatták a Pen-díjból, kirúghatják akár az Írószövetségből is, a receptje hitelességét és érvényességét mégsem vonhatják

meg. Behúzott a gépbe egy receptlapot, és bizarr ihlete támadt. Rigmusokat kezdett pötyögtetni:

Kéjrecsábító est, liter
jó rum:
repetitio est mater studi-
órum.
De:
Absztinálsz, disznó,
romlasz.
Ab uno disce
omnes!

Árnyék rebbent a szobára: Böller Géza ténfergett az ajtó előtt. A poéta elmosolyodott a gémfosó láttán, és egy tüzelő gépfegyver sebességével kattogta:

Vajúdsz? mi a tünet?
malterra szarsz?
Audiatur et
altera pars!

Kirántotta a lapot, az orrához tartotta. A vers csukamájolajtól bűzlött. Ez a művet az orrához tartó önkéntelen mozdulat a szabadság meghitt képeit idézte a poéta emlékezetébe, mámoros ritka perceket, amikor a tipogép kidobja legújabb verseskönyvének erőszakos illatú íveit, mindenesti részeg perceket, amikor a körforgógép leszámolja a holnapi újság első száz példányát. A poéta új lapot húzott a gépbe.

Feltámadás

csak a testemmel vagyok még itt
nem ezt kerestem
új életet kezdeni?
küzdeni nyerni veszteni e
veremben?
talán
ha a régít
befejeztem

Átíkszelte a „talán”-t, odaírta: majd.

A költemény egyébként szintén csukamájolaj-szagú volt. Verset kéne írni, gondolta a poéta, a csukamájolajról. Az lenne a hiteles. Szagversek. Illatversek. Konyhaszagú verset a konyháról, tejszagú verset a szoptató anyákról, kéjszagú verset a nászéjszakáról, klórszagú verset a klinikáról. Nem is. A klinikáról fekete lapra kellene írni injekciós tűvel, fehér folyadékkal, az tükrözné leghívebben ezt a betegesen tejes fehérséget, amely itt eluralkodik. Tejfehér a világítás, tejfehér a személyzet, tejfehér az ápolótállomány, tejfehérek a folyosón sápadózó délszaki növények csipás csápjai. Meg kellene kérdezni a Madámot, miért nem kapják meg ezek a szegény beteg növények a maguk napi klorofill-injekciójukat.

S mert a gémfosó ismét az ajtaja előtt téblábolt, erélyes kiáltással beszóltotta.

— Üljön le. Gyűjtson rá.

— Köszönöm — rázta a fejét Böller Géza. — Árt az egészségnek.

— Badarság — röhögött a poéta. — Tudja, mi árt az egészségnek? Az, hogy élünk. Az árt. Szereti a csukamájolajat?

— Gyerekkoromban... — emlékezett Böller Géza.

— Szerette?

— Fegyelmезetten fogyasztottam. Valójában undorodtam tőle. De osztályelső voltam. Példát kellett mutatnom. Úgy tennem, mint-ha különösképpen ingyenc falatot fogyasztanék.

— Maga kis képmutató.

A megállapítás főbe kólintotta Böller Gézát.

— Valóban úgy gondolja?

— Mit?

— Hogy ez... ez képmutatás?

Tudatában volt a tulajdon erkölcsi érzékének labilitásával, s éppen elégszer tapasztalta odakint, hogy a legtisztább szándékú megnyilvánulásai is valami rejtélyes összefüggések varázsintésére egyszeriben erkölcstelennek minősülhetnek. Most hirtelen átlátta, hogy eddigi életének összes esetlegességeit ennek az erkölcsi bizonytalanságnak köszönheti: az az elveszettség-érzet kerítette hatalmába, amely eddigi magányos pályáján egyetlen kitartó társa volt és oly szívnyomorítóan életképtelenné tette őt. Tehát már akkor kezdődött kisdíák korában? Tehát már eredendően, kéretlen ikertestvér-

ként vele jött a világra? — Valóban úgy gondolja? — ismételte kétségbeesetten a kérdést.

— Határozottan — mondta a poéta. — Nem képzelés. Csak most kapcsolok. Persze, a vén októberista.

— Kérem?

— Bemagyarázta nekem, hogy ha nincs gépolaj, akkor jó a csukamájolaj is. Merthogy ők annak idején Vlagyivosztokban, vagy hol a nyavalyában . . .

Így akar kitérni a válasz elől? — tépelődött Böller Géza, majd elszántan a költő mellének szegezte dilemmáját.

— Arra válaszoljon, tényleg képmutatásnak tartja?

— Mit?

— Hogy valaki utál valamit, de a magasabb cél érdekében önmagát legyőzve úgy tesz, mintha szeretné?

A poétában az utóbbi napokban már felgyülemlett egy rakomány vitakozhatnék; eleddig olyan életeleme volt ez is, akár a pálinka. Úgy tudott vitázni, hogy előbb bebizonyította a tézist, majd megszánya a megsemmisített vitatársat, az antitézis mellé sorakoztatott fel mindent elsöprő érveket. De ebben a képmutatás-kérdésben határozott és sarkalatos álláspontja volt.

— Megszerettem egy nőt, elveszem, gyereket csinálók neki. Aztán megunom, megutálom, már pokol az életünk, de kirtatok mellett, példaadóan, mert a költő lángoszlop, és mert a család az emberi társadalom alapsejtje, támasza, talpköve, meg minden, amely eldőlt, de úgy tesztek, mintha még állna. Hát nem képmutatás? — Hamleti pózba vágta magát, a hamus pikszlit koponyaként maga előtt tartó átszellemültséggel szavalta: — Akkor nemesb-é a lélek, ha túri, vagy láncait lerázva rohan ahhoz, akihez a vére kergeti?

— Pedig, most szaván fogom, a költő valamikor lángoszlop volt — kockáztatta meg a szót Böller Géza, arra célozva, hogy a poéta az Óda a hűséghez című neves poéma szerzője három anyánál négy félárvat hagyva faképnél most éppen egy kiskorú diáklány levelekben, személyes látogatásokban, virág- és narancsküldeményekben s ki tudja, mi egyébben kamatozó hódolatát élvezi. S hogy valamiképpen kételyt ne hagyjon célzása iránya felől, Böller Géza még hozzátette:

— Petőfit azért becsülöm, mert nemcsak leírta, hogy ott essem el én . . ., hanem ott el is esett.

— Ismerem — nevetett a poéta. — Meghalni az emberiség javáért, a kutyafáját! De amikor a cudar emberiség egyik felének a java az, ami a másik felének a kára! Ismeri a hűséghez írt ódám?

- Különös koincendencia. Éppen arról beszélek.
- Ismeri?! — a poéta eszelősen rázta az öklét.
- Ismerem! — sziszegte Böller Géza.
- Olvasni olvashatta. Esetleg tudhatja betéve. De érti-e?
- Hát . . .

— Jellemző! Ismerni ismerem, de érteni nem értem! Hát így vagyunk mi emberek egymással, barátocskám. De én most mellékelek magának egy exkluzív lábjegyzetet a versemhez. Tisztázzuk. Hűség csak egyfajta van: az önmagunkhoz való hűség! Miért van, hogy egyik férfi „csapodár”, a másik meg csak egy nővel él, az is a felesége? Mert ez a balga, ez olyan. Ennek az van a természetében. A feleségéhez hű? Frászt. Szüksége van rá, hogy hű legyen. Ergo: hű önmagához!

(Tisztelt bíróság! — mondta sokkal szelídebben hatvan nappal korábban. — Tudom, hogy égetni való, rohadt disznó vagyok, mert elhagyom a gyerekeimet. De mit tegyek: szeretem ezt a nőt! . . . Milyen prózai, megalázkodó, részvétért könyörgő és disszonáns hang ez a maga nagy igazságához! Ez a hűtlenség! Igen! — gondolta most. — Hogy akkor, a válóperes bíróságon nem jutott eszembe ez a szöveg és nem hírdettem ilyen fennen a magam erkölcs kódexét!)

— Igen, tisztelt bíróság! — üvöltötte a következő percben, s hirtelen megtorpant. A garzonszoba ajtajában egymást taszigálva hatnyolc ápolit szorongott. — Mi van?! — rivalt rájuk.

A deputáció nevében a buddhista szerzetesre emlékeztető aggastyán szólalt meg:

— Nem tetszik rendelnie az ügyvéd úrnak?

— Á! — kapott észbe a poéta. — Felhatalmazás? Alulírott ezenel elismerem . . .

— Igen! — kapott a szón a buddhista szerzetesre emlékeztető aggastyán. — Mindenfelé fizetés van!

A poéta becsapta az ajtót.

— Nem! Az „ügyvéd úr” nem rendel! Az „ügyvéd úr” most poézissal foglalkozik.

Böller Géza is hátrált az ajtó felé.

— Azért ne gondolja — rebegette. — Én mégse hiába jöttem. Egy dologra mégis bizonyosságot kaptam.

— Mégse hiába jött? Szóval maga is az „ügyvéd úrhoz” jött?

— De ráér holnap is. Esetleg megírhatom kézzel . . .

— Üljön le!

Leküzdötte viszolygását, hálából, amiért ez a gémfosó kiváltotta

belőle ezt a lelket tisztító lávaömlést; azt a viszolygást, amely keserű emléket ébresztett: vonatról szállt le egy kisváros pályaudvarán, mielőtt nekivágott, hátrafordult s egy suttogó, mutogató csoportosulást vett észre, félreérthetetlenül őt fedezték fel, ismerték fel, s az összenézésükből, tekinteteik üzenetéből hódolatot vélt kiolvasni. Hanem ahogy hazaért, a nagynénje rárivallt: „Fordulj csak meg: téged rágógumiba ültettek!”

— Alulírott . . . ezennel felhatalmazom . . . Kicsodát? — állt meg a pötyögtetésben.

— Ottót — mondta Böller Géza.

— Maguk! — dohogott a poéta a szót olyasformán képezve a szájában, mintha a felböffent epeváladékot akarná kiköpní. — Maguk! Hogy hívják magát?

— Böller Géza — mondta hősünk svejki alázattal.

— Tudja, ki vagyok én?

— Tarján Titusz, az ismert költő.

— Hah! Hát nem! Én Keresztelő Szent János vagyok, barátocskám, és ezennel elkeresztetem magát Átlag Aladárnak! Maguk! . . . — és karjával úgy mutatott körbe, hogy Böller Gézának az az érzése támadt: a poéta a fenyegető emberiség köréje felsorakozott elenséges gyűrűjének közepette, a végső ütközet előtt, még latolgatná, megkísérelje-e a kitörést, avagy méltóságába ütközik, hogy megvívjon ilyen ellenféllel. — Maguk kisbetűs átlag aladárok, maguknak nem kell a nagybetűs Poézis, a nagybetűs Ige! Maguknak nem Krisztus kell, hanem Barabás! — tájtékozta ösztönös stílusérzéssel megmaradva a bibliai hasonlatok bűvkörében. — Maguknak egy keljfeljancsi kell, aki írógépen le tudja pötyögtetni, hogy alulírott ezennel felhatalmazom ezt meg ezt a szarházit, hogy nevemben felvegye azt meg azt a nyamvadt összeget, kelt mint fenn, amit maguknak is szívből kívánok!

Azok közé a csekély számú közemberek közé tartozott, akik megvetették az emberiséget, és az embert szerették; valahol mélyen hervasztotta is ez a körülmény, attól rettegett, nagysága korlátait éppen ez szabja meg, mert a minimum, amit az emberek (emberiség?) egy lángoszloptól elvárnak, hogy emberiségben számoljon s az egyedet főúri gesztussal dobja oda borraivalónak; mestere és mintaképe s egy idő óta már csak nagy gyásza a költőnek, magtalan lévén, rajongott a kisedekért versben és valóságban egyaránt, hivatali iktatón megszégyenítő pedantériával tartotta számon Titusz valamennyi házasságában sarjadzott valamennyi gyermekét, nevüket és

születésük dátumát, s valahol újév meg karácsony felezőjénél, továbbá egyénenként a születésnapjukon minden esztendőben nemükhöz, korukhoz, sőt érdeklődési körükhöz szabott ajándékokat küldött könyörtelen következetességgel; majd mindennapos szerkesztőségi találkozásuk első három perce kötelezően a gyermekek hogyléte iránti érdeklődéssel telt, ám amikor Titusz egy ízben kiválasztott fia kíséretében látogatta meg őt, a mesterre nem lehetett ráismerni: előbb csak dorgálta a fiút, később minden ártatlan mozdulatáért ingerülten ráförmedt, s amikor vizet kért, mérgesen kifakadt: „Ott-hon nem kap inni ez a kölyök?!” — vajon így szereti a nőket is? — kérdezte akkor Titusz magában, s a továbbiakban szigorúan ügyelt rá, hogy mestere tisztes távolból gyakorolhassa közismert gyermekszeretetét. De a lelke mélyén igazat adott az agg mesternek: a lángoszlop ne ifjabb Tarján Tituszt szeresse, hanem a világ összes gyerekeit, ne Ledér Katit szeresse, hanem a Nőt, ne a Dunát szeresse, hanem a világ összes vizeit. Azt gondolta most: no lám, tisztelt bíróság, én ezzel is tisztában vagyok, de mit bírok, ha egyszer nekem a Nőt hol a Ledér Kati jelenti, hol a Dundi Maca, hol a kis Szüzi Irénke kizárólagosan és egyes-egyedül.

Iménti érzelemkitörése bizonyos kielégülést ígért: most csak megfelelő vitapartner kéne, ellenállás, amely az önnön hevét korbácsoló elemi erőkből újabb és újabb villámokat csihol; hideg fedő a fazékból feltörő gőznek, hűvös légréteg a páragomolyagnak, ellenkező töltésű közeg lelke viharfellegeinek, hogy teljes legyen a kisülés, és kiadhassa magából mindazt, amit ennek a tárgynak kapcsán érez, ám Böller Géza alázatosan egyetértő bólogatása csírájában elfojtotta az erupciót.

S a fiú nem képmutatásból bólogatott. Nem tartotta magát tökéletesnek, sőt alapjában elégedetlen volt magával, tehát el tudta képzelni, hogy tulajdon alkatán kívül még ezerféle embertípus létezik s ezeknek éppen olyanoknak kell lenniük, amilyenek. A dzsungel oroszlánja természetesnek tartja, hogy létezik langaléta, bicsérdista zsiráf, magát a gyomorba naivan belebégető gida, trabális oroszlán és szemernyi bögöly, ám az ember megvető értetlenséggel nézi a tulajdon ikerfivérét, ha az nem baloldalt választja a haját, mint ő és nem cukrozva szereti a paradicsommártást, hanem sóval.

Ezzel szemben Böller Géza tökéletesen megértette a poétát, sőt elátkozta magát, amiért egy önös pillanatban arra gondolt, hogy banális verkli forgatására kéri ezeket az ujjakat, amelyek alól megismételhetetlen szonátáknak kell előpattanniuk.

— Na, ki lesz a megbízott?

Böller Géza nem akarta megmondani. Szabadkozott, mentegette magát, suta szavaival magyarázni próbálta, hogy maga is szentségtörésnek véli ezt a prózai felkérést, ám a poéta segíteni akarásának végül nem tudott ellenállni, kinyögte hát: Ottó ápolót szeretné felhatalmazni.

— Aha, a tatológust! — nevetett a költő. — És mi a családi neve ennek az ülepszakértőnek?

Böller Géza nem tudta. Pillanatnyi elnézést kért, kirohant a folyosóra, be a női ebédlőbe, ki az udvarra — az eredményen maga is elképedt: a létszám nem tudta, mi a családi neve kedvenc ápolójuknak, mi több, a Madám is csak tűnődés után mondta ki: Pongó.

— Költői — ismerte el a poéta. — Pongó Ottó.

S az imént még magát Keresztelő Szent Jánosnak valló poéta egy ügyvédbojtár ügybuzgalmával foglalta írásba, hogy Böller Géza ápoló meghatalmazza Pongó Ottó ápolót egyhavi személyi jövedelmének felvételével.

— Sose köszönje — mondta a poéta. — Maga igazán megérdemli. Maga legalább türelmesen végighallgatott.

S ebből a gondolatból játékos ötlet pattant ki: így tesz a többivel is! A cél szentesíti az eszközt! Aki alulírott papírt akar, az tartsa meg a büdös Moraváját, szlovákkolbászát és halkonzervét, de vegyen magához lelki táplálékot is: hallgassa meg, nem is, inkább olvassa el és bizonyítás végett a maga szavaival mondja el Tarján Titusz egy-egy versét! Ezek a golyhók (a személyzetre gondolt) nagyon is törődnek a dilisek testi jólétével, hát ő majd a lelki jólétükről gondoskodik. Mert mi foglalkoztatja ezek elméjét? A beszédtemájuk. S mi a beszédtemájuk? Kezdő elvonásoknak, hogy mi mindent elmulasztottak, de nem elolvasni, ó nem, hanem megvásárolni. A képzelőerővel megáldottak is csak annyira tudnak elszakadni ettől a póriás talajtól, hogy azt fejtegetik: ha lenyomnák az ujjukat és öt dináros érme formájában, lehetőleg a Rex-bár árjegyzéke alapján számítva előbugyogna a bengájukból az a töménytelen pénz, amit oda „beinvestáltak” . . . Meg a kefézés, pontosabban az üzekedés, így, a maga fizikai voltában: hogy mely ital mennyire hat gerjesztően s mennyire ernyesztően, mintha a szerelem nagysága, érzések szilárdsága a fallus nagyságával és szilárdságával lenne párányos, mintha az erekció lenne a szerelem alfája és omegája. Majd leszoktatom én ezeket! — gondolta a költő.

A társaság zavarba jött. Rőtszakállra, a Hogyan kezeljük elme-
gyógyászainkat című iromány műkedvelő szerzőjére éppen eleget
orroltak, amiért a bágyadt délutáni szeászokon, amikor a test vér-
állománya javarészt a kötözködéstől lefelé eső tájakon köröz,
több oldalas privát okoskodást kényszerít rájuk azért a néhány be-
kezdésért, amelyeken orvosok és ápolónők, orvosok és egyéb nők,
orvosok és feleségek feltételezett viszonyáról esik szó. A költő be-
jelentése a meghökkentésen túl megannyi asszociációt váltott ki. A
galambősz októberista arra a temérdek elméleti zagyaságra gon-
dolt, amelyet le kellett nyelnie ahhoz, hogy belevethesse magát egy-
egy csatározásba; a selyempizsamás öregúr mint keserű pirulákra
gondolt a régmúlt idők nagy vállalati bankettjeit bevezető szónok-
latokra, a vastag lábú asszonyság a plébános sok hülye dominuso-
zására gondolt, amiket végig kellett szenvedni azért a vacak kis
áldásért, a baby-dollos hölgy viszont egészen gyakorlatias volt: ez
se több, legyintett, annál a temérdek gügye szövegelésnél, amelyeket
meg kell hallgatnia, mielőtt a férfi elszánná magát, hogy megkísé-
relje legyűrni az ő soha nem volt ellenállását. („A férfi jöjjön, lás-
son meg és győzzön le! — oktatta szobatársait, remélve tán, hogy
az így elhintett ige a gyakorlatban valami természetes körforgás
útján számára is magot terem. — A férfi tépje le a szoknyámat,
szaggassa le a bugyimat, harapjon és üvöltsön, ahelyett, hogy arról
dadogjon nekem, mennyire megkívánta a lelkemet.”)

Az E-osztály egy önkéntes önképzőkör buzgalmával vetette ma-
gát Tarján Titusz Óda a hűséghez című verseskötetének három, a
poéta cókómkjában fellelhető példányára. Néhány perc elteltével
máris kopogtak a 160-as garzon ajtaján, Szollár bácsi, a buddhista
szerzetesre emlékeztető aggastyán kóringyáló gyerekek félszégével
hajtotta meg magát, s merev vigyázzállásban elszavalta: „*Mottó:*
Döltömre Tökmag Jankók lesnek: Úgy szeretnék gyáván kihúnyni
S meg kell maradnom Herkulesnek.” És vigyorgott hozzá.

— Mit vigyorog?

— Ezt rólam írta!

— Magáról?

— Hát... már megbocsásson, arra gondoltam, a Tökmag Jankó
most én vagyok, és arra leszek, hogy maga bedöljön nekem. Hehe.

— Tata! — emelkedett fel a poéta fenyegetően. — Ezt a ver-
set először is nem én írtam.

— Nem maga?

— Ez a mottó. A hűségéről. A költő itt arról szaval, hogy akarja,

nem akarja, muszáj hűségesnek maradnia önmagához. Ady Endre írta. Érti?

— Értem.

— Mit ért?

— Maga csak átgépelte. Ha meg nem sérteném, Szollár Erzsébet névre.

— Micsoda?

— Az olvastyényé.

A poéta nevetett. Behúzta a papírt. Én, alulírott Tökmag Jankó ezennel felhatalmazom... Mutatta Szollárnak. Az öreg nem vi-gyorgott. A költő érteni vélte. Más, ha kimondjuk, más, ha leírjuk. Bocsánatot kért, és elérékenyülésében olyan felhatalmazást gépelt a megbántott Szollárnak, amelyben a cím továbbá a nevek és a cég neve piros betűvel voltak kiemelve.

Megint felpattant az ajtó, s az alkalmi Tökmag Jankót valóság-gal elsodorva a baby-dollos hölgy viharzott be. Tünelmes jelen-ség volt: toronyfrizurája, valószínűtlenül magas sarkú cipője feje-delmi karcsúságot és elérhetetlen magasságot kölcsönzött neki, om-lékony húsa az egyszál hálóköntös pasztellzöldjéből úgy buggyant ki, mint felső pipacs a burkából, és ez nem önkényes hasonlat, a nő az is akart lenni, feslő pipacs. „Én vagyok a mező vadvirága!” — szavalta, és metamorfózisát nagyszerűen valószínűsítette a pipa-füstben elsápadt tejéző világa. „Te vagy, aki letép? Vázába ne tégy! Fűzz a mezítelenséged gomblyukába!”

Kilibbent, és bevonult Böller Géza szomszédos garzonjába.

— Ivott? — hüledeztek a folyosón gyülekvő versmondók.

— A poézis nektárjából! — kacagott a költő.

A baby-dollos hölgy lehuppant Böller Géza ágyára, ámuló hő-sünk ölébe szinte.

— Én vagyok a mező vadvirága! — duruzsolta. — Igaz, hogy buzi vagy?

— Ki mondta? — pattant fel Böller Géza.

A nő lehúzta magához.

— Nyugi. Végtére nem szégyen az. Kanadában a buzik ház-aságot is köthetnek. Ha szabadulsz, kimész Kanadába?

— Ki mondta? — tajtékozott Böller Géza.

— Ez a csürhe.

Böller Géza magába roskadt. Tudta ő, hogy a háta mögött ki-nevetik, de azt hitte, a szemérmessége miatt.

— Nyughass! — mondta a nő. Megfogta Böller Géza kezét, kifordította, az ölébe helyezte.

— Ez a kéz egyenes gerincet takar. Ez a kéz önzetlen és segítő. Ez a kéz még nagy dolgokat fog markolni. Hopp!

Böller Géza halovány kezét roppant ügyesen becsúsztotta a kötőse alá. — Az életutadat most egy bimbó keresztjezi.

Abból, ahogyan a megszeppent fiú viselkedett, még mindig nem tudott következtetéseket levonni.

— Mi van, faszikám? — suttogta bizsergetően. Tapasztalta már ezerszer: a férfiak ajkán megkopott pajzán szavak a nő szájából gyakran kompenzálóbban hatnak minden ingernél.

Most ő termett talpon, két lépést hátrált, és egy piruett kíséretében szélesre tárta hálóköntösét. Semmi nem volt alatta. Minden alatta volt.

— Én vagyok a mező vadvirága! — és betakarta magát. — Nos, faszikám?

Böller Géza hápogott.

— Pillanat — rimánkodott, és perzselt kezével kotorni kezdett az éjjeliszekrényén a szemüvege után. Böller Géza szeme előtt az emberi test című könyv egy ábrája villant fel: a véredények finom hálózata, tisztán látta a maga véredényeit, amint a lombos gyökérszet a nyakszirtjén egyetlen vastag szálaban fut össze, s ezt a szálat most valaki olyan erőteljesen rángatta, hogy a madrac rugózata is belecsikordult. Aztán rémképet látott Böller Géza: a nő látványa nyújtotta izgalomnál intenzívebbet aligha érzett még, s ha ez most felébreszti a nyavalyáját, az átkos hasmenést, akkor nem marad más, ki kell rohannia, sőt kituszkolni a nőt. Akkor egy életre rajtadmarad, hogy buzi.

Megfeszítve figyelte magát. Odabent a gyomorban semmi gyanús. Inkább a hasalján érez görcsös nyomásokat. S azt a kellemes bizsergést.

Feltette a szemüvegét. A nő erre újból leleplezte magát. Böller Géza arcbőre oly erősen párolgott, hogy szemüvege csakhamar ködbe borult. Ha lenne valaki, itt belül, aki megsúgná, mit kell most tennie. Viszonozni a gesztust, s egyben mindennél meggyőzőbben mutatni biszexuális voltát, az lenne az egyedüli. De ha csupán feláll és felmutatja dagadozó pizsamáját, az nevetséges lenne. Torzó mozdulat. Amelyet nem tudna folytatni. Volt egy gyanakvása, hogy hímvesszeje abnormálisan kicsiny. Zárkózott életviteléből kifolyólag nem voltak pontos ismeretei a fallus kívánatos méreteiről.

Arról se, mi az átlag. A sorozáson — amikor kiszuperálták — egy pillantással felmérte sorstársai hímvesszejét, megdöbbenően eltérő méreteket látott. Attól, hogy ez előtt a vakmerő és tapasztalt nő előtt felfedje magát, egyetlen körülmény riasztotta, s ez nem a született szemérmetessége volt, hanem a rettegés, hogy netán méreten alulinak találhatik.

Vaksin hunyorgott. Lekapta elködösült szemüvegét, elejtette, felkotorta, izzadt kezével még jobban bezsírozta, remegve rakta orrára, izgatottan lesett. Egy másodpercig még — fohászzkodott magában —, hogy megjegyyezhessem ezt a látványt, így, ahogy van, domborműként véshessem az agyamba, és mindenkor olyan élesen idézhessem fel, ahogyan most látom.

A nőt nem elégítette ki a teste kiváltotta dermedt ámulat. Szinte hiúságkérdésnek tartotta, hogy kiváltsa az erekciót. Meg volt győződve, hogy egyes férfiak azért nem szeretik a nőt, mert még nem volt dolguk övele. Ha akarná, megtérítené az egész tévelygő buzitársadalmat.

— Na, hány óra?

Böller Géza riadtan kapott az éjjeliszekrényhez az órája után. A nő kacagása leforrázta.

— Nem ott! Amott! Mit mutat a kismutató? Vagy nagymutató? Mutasd!

Egy ápolónő elfogulatlanságával tapogatta ki, amit keresett, majd kifutott a folyosóra, és fennen hirdette:

— Heuréka! Megtörtént a feltámadás! A fiú férfi!

Embergyűrű fogta körül. Úgy ünnepelték, mint Mózeset, amikor vizet fakasztott a sziklából. Kérdések patakzottak.

— Látta?

— Éreztem is!

— Ohohóóó!

— Hol a hős? Hol a hős?

— Biztosan onanizál.

Böller Géza átszellemülten ült az ágyán. Boldog volt, hogy ez a nő világgá harsogja az ő férfiasságát és sárba tapossa az ocsmány gyanúsítgatásokat. S fáj a szíve, amiért ezt a nőt meg kell osztania az egész bagázssal. Embertelenség tűt döfni ebbe a bőrbe. Ő száz csókkal borítaná minden eddigi túsúrás helyét. Ébren álmodott. Azt álmodta, hogy a nő alszik, az ő garzonjában alszik, s az kettős zárral van bezárva, dupla függönnyel ellátva. Ő belép, nem, már benn van, a nő fölé hajol, széthajtja hálóköpenyét, és

csókolja a tüsszúrások helyét. S a nő kéjesen nyöszörög, álmában beszél, azt ismételve: „Én vagyok a mező vadvirága!”

S a nő hagyja. Túri. Élvezi.

— Mit mutattál neki?

— Fügét — hangzik a folyosóról.

Vajon tényleg hagyná? Hiszen meglehet, akarta is. Hogyan lehet megtudni, mit akar egy nő? S amit esetleg egy pillanatban akart, akarja-e egy másik pillanatban is?

Ír a nőnek egy verset. Szeretném sebeit százszor megcsókolni. Behunyta a szemét, felidézte a nőt. Úgy állt, ahogyan az imént. Kezében az ő verse. Arcát harag önti el. „Gémfosó! — kiáltja.

Böller Gézára lidérc nehezedett. Tehetetlenségének vissza-visszatérő szimptomái: felidéz magában egy embert, egy helyzetet, elképzeli egy aktust, azaz csak elképzelve, mert akarátán kívül egy harmadik, egy szakadék, egy lakat, egy kötél tör a képbe, és megbénítja őt. Tudta jól, hogy egy konkrét ember feltételezett magatartását előzmények, adott körülmények determinálják. Már azt is megpróbálta, hogy egy soha nem volt nőt talál ki magának, ám ebben a vizuális képzeletjátékban is mindig ő maradt alul: a saját képzeletének teremtménye dacosan ellenszegült neki, és mindig más-ként viselkedett, mint ahogyan ő diktálta.

Az ajtóban felbukkant Ottó ápoló feje, s Böller Gézának az az ötlete támadt, ha már felhatalmazza a pénze felvételével, egyúttal felkéri, menjen el a lakására, hozza el az aprópénzes spórkasszáját, és ha már ott van, azt a gyémántos karkötőt is, amit jobblétre szenderült nagynénjétől, Irma nénitől örökölt.

Ottó ápoló azonban szokatlanul szigorú, csaknem kétségbeesett volt.

— Mindenki a folyosóra!

S miután az E-osztály ápolottjai teljes létszámban összesereglettek, Pongó Ottó ápoló falfehéren bejelentette:

— Valaki ellopott nyolc ampulla morfiumot. Ha egy órán belül nem adják ki nekem a tettest . . .

A főlérendelő mondatrészt elharapta. Maga sem tudta: akkor mi lesz.

(FOLYTATJUK)